

Català

Castellà

Newsletter nº7
Agost 2018

Pressiona a les fotografies per anar a cada article

Corporate

La possibilitat de protegir l'eficàcia del protocol familiar mitjançant els estatuts socials

Private Law

Com ens afecta el nou Reglament de la LOPD?

Wealth management

És fàcil recuperar l'habitatge llogat per necessitat de l'arrendador o dels seus familiars?

Tax

Com tributa l'intercanvi de criptomonedas

Litigation

Com reclamar si sóc un afectat del Banco Popular a la llum de l'última jurisprudència

Andorra

Andorra s'incorpora al sistema europeu de pagaments

Advisory

Anàlisis de masas patrimoniales

La inclusió en els estatuts socials de l'obligació dels socis de donar compliment a l'establert en el protocol familiar i en el seu defecte l'exclusió de la societat, compleix amb els requisits bàsics d'un contingut concret i determinat.

La possibilitat de protegir l'eficàcia del protocol familiar mitjançant els estatuts socials

Manel Casal

Advocat

Departament de Corporate

La Dirección General de Registros y del Notariado (DGRN), mitjançant resolució de data 26 de juny de 2018, ha reconegut la possibilitat d'incloure en els estatuts d'una societat l'obligació de complir amb l'establert en el protocol familiar, obligant als socis mitjançant la figura de la prestació accessòria, amb el que s'aconsegueix una evident major protecció de la seva eficàcia.

Les societats familiars sovint convenen un acord privat entre els seus membres, amb la finalitat d'establir les regles i valors que regiran la seva actuació en l'àmbit societari, i de manera específica aspectes sensibles, i sovint conflictius, com la successió en la gestió del negoci, l'entrada de nous membres de la família, o els mecanismes per a la resolució de conflictes.

El protocol familiar, que sol tenir un contingut més ampli que el dels pactes parasocials, es defineix, a l'efecte

del seu accés al Registre Mercantil, pel Reial decret 171/2007, de 9 de febrer, com "aquell conjunt de pactes subscrits pels socis entre si o amb tercers amb els quals mantenen vincles familiars que afecten una societat no cotitzada, en la qual tinguin un interès comú amb l'objectiu d'aconseguir un model de comunicació i consens en la presa de decisions per regular les relacions entre família, propietat i empresa que afecten a l'entitat".

L'article 86 de la Llei de Societats de Capital permet que en els Estatuts s'estableixin, amb caràcter obligatori per tots o alguns dels socis, prestacions accessòries diferents de les aportacions de capital, configurant-les així com obligacions de naturalesa societaria i caràcter estatutari, si bé exigeix que constin en els propis Estatuts els tres bàsics de les mateixes, i, en primer lloc, que s'expressi el seu "contingut concret i determinat".

Aquests acords en forma de protocol quedaven fora de les regles societaries (estatuts i reglament del consell i de la junta), ja sigui per la dificultat del seu encaix legal o per la voluntat de no publicitat de les regles familiars, que els fa incompatibles amb la publicitat registral, i en conseqüència poden tenir una certa dificultat per a la seva eficàcia, especialment en situacions de conflicte, que han provocat en ocasions el rebuig als protocols familiars.

En la seva resolució, la DGRN ha reconegut la possibilitat de configurar l'obligació de donar compliment a les obligacions establertes en el protocol familiar, establint en els estatuts socials una prestació accessòria, de tots o alguns dels socis, de manera que l'incompliment del protocol familiar comporta l'incompliment de la prestació accessòria i d'aquesta manera la seva exclusió de la societat.

Així doncs és possible establir una prestació de contingut determinable, si bé serà necessari que s'estableixin les bases o criteris que permetin fer-ho de manera que atorguin la deguda claredat i seguretat a les relacions entre els interessats. Aquesta exigència ve corroborada pel fet que les prestacions accessòries, encara que tinguin naturalesa societaria, són obligacions fruit d'una relació jurídica entre les parts, la societat i els socis obligats, la qual cosa imposa recórrer supletòriament al règim general del dret d'obligacions en atenció a la seva existència i validesa (articles 1088, 1271 i 1273 del Codi Civil).

Amb aquest pronunciament se supera la consideració que el contingut de la prestació accessòria, consistent a donar compliment al protocol familiar acceptat per tots els socis i elevat a escriptura pública, no compleix amb el requisit legal de "concreció i determinació", en referir-se a un protocol familiar subscrit al

marge dels estatuts socials de l'empresa familiar, de manera que el seu íntegre contingut queda determinat extra-estatutàriament de manera cognoscible no solament pels socis actuals, que ho havien aprovat unànimement en la junta, sinó pels futurs socis que, en adquirir les accions, quedarien obligats per la prestació accessòria el contingut de la qual resultava estatutàriament determinable en la forma prevista.

La modificació estatutària que valida la DGRN s'estableix en aquests termes:

“Article 9 bis. Prestació accessòria.

Tots els socis, persones físiques personalment o persones jurídiques que tinguin la condició de “membres de la família” que tinguin la condició de soci integrant d'una branca familiar queden obligats a la prestació accessòria no retribuïda del compliment i observança de les disposicions pactades pels socis en el protocol familiar/pactes socials que consta en escriptura pública autoritzada el dia X, davant el Notari X i les seves modificacions realitzades d'acord amb el previst en la mateixa.

Al que ha estat exposat s'estableixen les següents normes per a la seva aplicació:

a) Sense perjudici de les restriccions a la transmissió d'accions previstes estatutàriament, la transmissió voluntària de participacions socials [sic per accions] en motiu de la prestació accessòria imposta a tots els socis queda subjecte a l'autorització de la societat, corresponent la competència de l'autorització a l'òrgan d'administració. Transcorregut el termini de dos mesos des que s'hagués presentat la sol·licitud sense que la societat hagi

contestat a la mateixa, es considerarà que l'autorització ha estat concedida.

- b) La valoració de la infracció de la prestació accessòria imposada queda en primer terme al criteri de l'òrgan d'administració. Determinat pel mateix la possible comisió d'aquesta infracció es donarà trasllat al presumpte incomplidor per qualsevol mitjà fefaent que acrediti la seva recepció. L'interessat disposarà d'un termini de quinze dies a copotar des del dia següent de la recepció per realitzar les alegacions que entengui procedents. L'òrgan d'administració resoldrà de manera definitiva en el termini màxim d'un mes des de la recepció de les alegacions o terme del termini per formular-les.
- c) L'incompliment voluntari d'aquesta prestació accessòria és causa legal d'exclusió que se subjectarà al previst en els presents estatuts i normativa aplicable, sense perjudici de les altres conseqüències legals que procedeixin.”

«L'incompliment voluntari de la prestació accessòria de complir amb el protocol familiar és causa legal d'exclusió»

El 25 de maig ha entrat en vigor una nova normativa a Espanya que afecta a la manera en què ens relacionem amb les dades que guardem dels nostres clients

Com ens afecta el nou Reglament de la LOPD?

Iciar Vilarrubias

Advocada

Departament de Private Law

Quins són els principals canvis?

1. Registre de les dades.

Abans, una empresa havia de registrar les dades en l'Agència Espanyola de Protecció de Dades, ara únicament s'han de registrar les operacions de tractament de dades que es realitzin a través d'un sistema, que facilita la mateixa Agència, anomenat Facilita RGPD. Es tracta d'una eina gratuïta i senzilla d'utilitzar en la qual, una vegada finalitzada la seva execució, les dades aportades durant el desenvolupament de la mateixa s'eliminen, de manera que la mateixa Agència Espanyola de Protecció de Dades no pot conèixer la informació que s'ha aportat.

2. Dades especialment protegides.

El nou Reglament considera dades especialment protegides, per primera vegada, aquells que es refereixen

a la informació genètica i biomètrica i a l'orientació sexual de les persones. Aquestes dades es sumen a les ja especialment protegides: les opinions polítiques, la afiliació sindical, les conviccions religioses i filosòfiques, l'origen racial o ètnic i/o dades relatives a la salut i la vida sexual. Com a norma general, el Reglament estableix que el tractament d'aquestes dades està prohibit, excepte en els següents casos:

- Compliment d'obligacions i exercicis de drets en l'àmbit del Dret Laboral i de la seguretat i protecció social.
- Protecció d'interessos vitals de l'interessat.
- Tractament efectuat en l'àmbit de les fundacions o associacions, la finalitat de les quals sigui filosòfica, religiosa o sindical.

→ Tractament de dades manifestament públiques.

→ Tractaments necessaris per a la formulació, exercici o defensa de reclamacions, o tractaments efectuats per tribunals en l'exercici de la seva funció judicial.

→ Per raó d'interès públic en l'àmbit de la salut pública.

→ Quan són necessaris per a finalitats d'arxiu i interès públic, finalitats de recerca científica o històrica o finalitats estadístiques.

3. El consentiment exprés.

Aquesta és sens dubte una de les principals novetats del nou reglament, el qual, estableix que qualsevol persona o empresa que vulgui tractar les dades ha d'ofrir un consentiment que ha de ser exprés, inequívoc, lliure i revoca-

ble. El nou Reglament estableix que el consentiment únicament serà vàlid si s'acompanya d'un acte afirmatiu clar. Aquesta dada afecta especialment a la manera en què enviem newsletters o correus electrònics massius ja que, toca adequar els formularis per legitimar aquest consentiment. Les companyies, empreses i despatxos han de revisar i adequar les bases de dades dels seus formularis de captació per tots i cadascun d'aquests tractaments, inclosos aquells que es van obtenir amb anterioritat a la seva entrada en vigor i que no compleixen amb els requisits de la nova normativa.

4. Textos legals més clars.

És obligatori oferir informació completa del que es vol informar perquè l'usuari tingui la plena capacitat de saber què "està signant"

i accepti el consentiment, si realment vol fer-ho.

5. Tercers amb els quals compartim la informació.

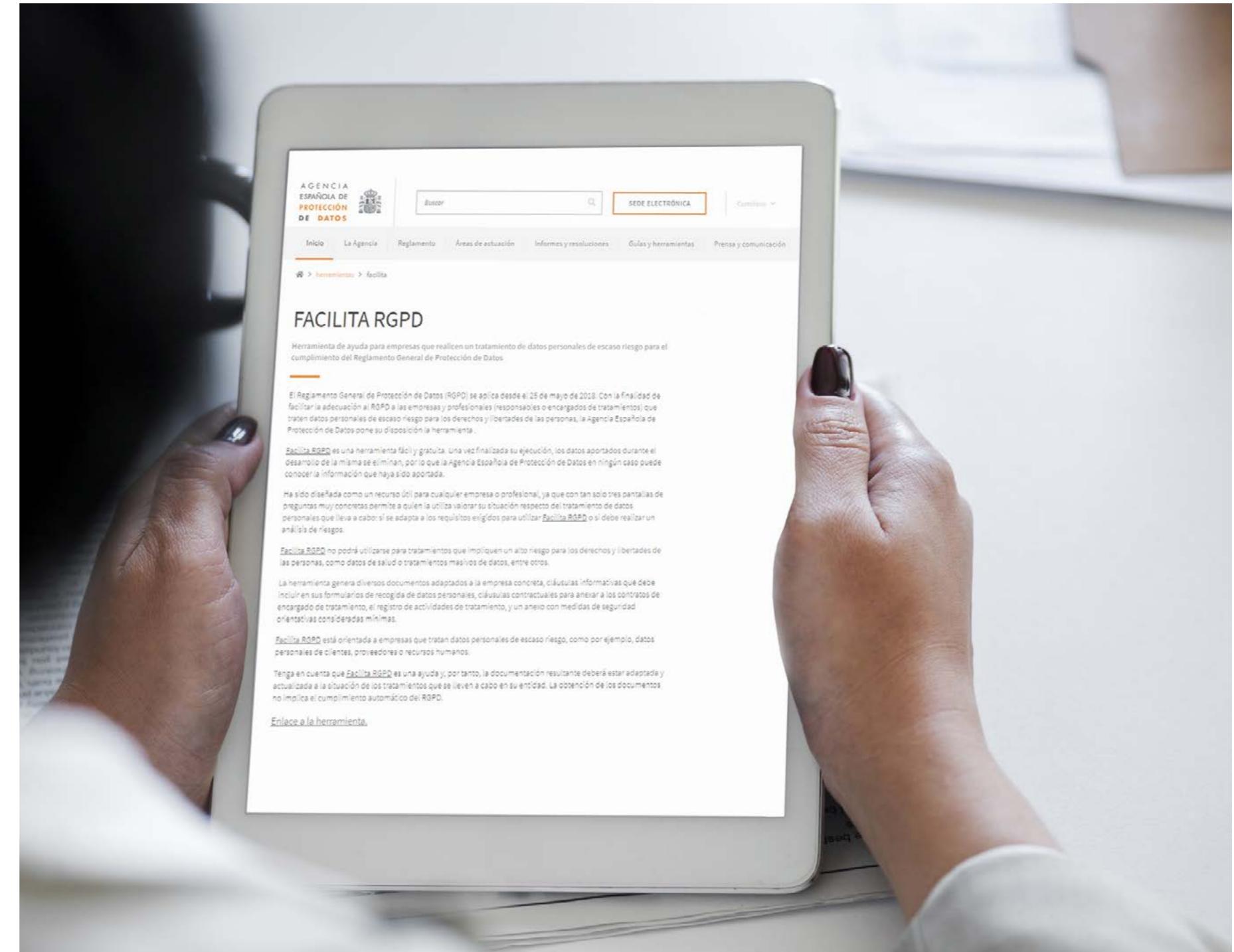
El Reglament no solament afecta als països de la Unió Europea, sinó que a més, té afectacions en els proveïdors no europeus que usen servidors fora de la UE. Tots els proveïdors que tractin o recopilin dades de ciutadans europeus hauran de complir la normativa de la UE.

6. Nous drets per als usuaris:

dret a l'oblit, el dret a la portabilitat i el dret de limitació de tractament.

El principal objectiu d'aquest nou reglament consisteix a homogeneïtzar i donar una coherència uniforme a totes les lleis de protecció de dades dels països membres de la Unió Europea en una única llei vinculant, atorgar als ciutadans més control sobre les seves dades, oferint-los un marc jurídic més favorable i treure'ls així, d'una situació d'indefensió.

«Ara únicament s'han de registrar les operacions de tractament de dades que es realitzin a través d'un sistema, que facilita la mateixa Agència, anomenat Facilita RGPD»

Sí es pot recuperar l'habitatge arrendat sempre que la durada del contracte sigui inferior a tres anys

És fàcil recuperar l'habitatge llogat per necessitat de l'arrendador o dels seus familiars?

Juan Carlos Díez

Administrador de Finques

Departament de Wealth Management

On es recull la possibilitat de recuperar l'habitatge llogat per necessitat de l'arrendador?

L'article 9 de la LAU és el que recull al seu apartat 3º la possibilitat que l'arrendador pugui recuperar l'habitatge llogat en lloguer abans que finalitzi el contracte d'arrendament.

“No procedirà la pròrroga obligatòria del contracte si, una vegada transcorregut el primer any de durada del mateix, l'arrendador comunica a l'arrendatari que té necessitat de l'habitatge arrendat per destinar-la a habitatge permanent per a si o els seus familiars en primer grau de consanguinitat o per adopció o per al seu cònjuge en els supòsits de sentència ferma de separació, divorci o nul·litat matrimonial. La referida comunicació haurà de realitzar-se a l'arrendatari almenys amb dos mesos d'antelació a la data en la qual l'habitatge es vagi a necessitar i l'arrendatari

està obligat a lliurar la finca arrendada en aquest termini si no arriben a un acord diferent”.

Aquest article permet a l'arrendatari estar en l'habitatge llogat el temps que s'hagi pactat en el contracte d'arrendament. Així, si el contracte és de deu anys llavors l'arrendatari podrà romandre deu anys en l'habitatge.

Però si aquest temps de durada pactat és inferior a tres anys (un any o dos, per exemple) llavors l'arrendatari podrà estar fins al tercer any si així ho desitja. Això és el que la LAU anomena “pròrroga obligatòria”.

“Pròrroga obligatòria” i la reforma de 2013

Consisteix que si el contracte dura menys de tres anys, quan arriba el seu venciment (per exemple en arribar als dotze mesos si es va pactar per un any)

llavors l'arrendatari té dret al fet que entri en joc la pròrroga obligatòria, és a dir, en aquest moment el contracte es prorrogarà per un any més. I així fins que el contracte aconsegueixi una durada total de tres anys.

Solament pot haver-hi pròrroga obligatòria en els contractes de menys de tres anys de durada (en els altres, no). En els contractes de tres anys o més no cal al·legar necessitat de l'habitatge per part de l'arrendador, tret que s'hagi pactat així el contracte.

Contractes de menys de tres anys de durada

La reforma de la LAU del 2013 ha portat un motiu, molt utilitzat pels arrendadors. L'arrendatari podrà estar en l'habitatge fins al tercer any, excepte que l'arrendador o determinats familiars seu necessitin l'habitatge per constituir en ella el seu habitatge habitual.

Ara l'arrendador podrà notificar a l'arrendatari al mateix moment que arriba la data de venciment del contracte (o a qualsevol moment posterior) i haurà de concedir en aquest escrit un termini de, almenys, dos mesos perquè aquest procedeixi al desallotjament. Encara que l'article 9 LAU no ho esmenti, es recomana que el preavís sigui feient (per burofax).

Persones que poden tenir necessitat de l'habitatge

L'arrendador pot impedir que operi la pròrroga obligatòria el contracte en determinades situacions:

- L'arrendador necessita l'habitatge per habitar-la ell com a habitatge permanent.
- L'arrendador necessita l'habitatge perquè la destinin a habitatge permanent

els seus familiars en primer grau de consanguinitat o per adopció, o per al seu cònjuge en els casos de sentència ferma de separació, divorci o nul·litat matrimonial (arrendador, els seus pares, els seus fills o el seu cònjuge).

Sancions

El segon paràgraf de l'article 9.3 LAU estableix que si han passat tres mesos des de l'extinció del contracte d'arrendament o des del desallotjament i les persones esmentades anteriorment no l'haguessin ocupat en aquest període, llavors l'inquilí podrà optar en el termini de 30 dies a:

- Exigir un nou contracte d'arrendament per a ell de fins a tres anys de durada si així ho desitja, mantenint-se la resta de condicions del contracte iguals que les del contracte extingit. A més, podrà exigir ser indemnitzat per les despeses que li va ocasionar el desallotjament, si escau, fins al moment de la reocupació.
- Exigir una indemnització per una quantitat equivalent a una mensualitat per cada any de contracte que faltés per complir fins a completar tres.

«Només pot haver-hi pròrroga obligatòria en els contractes de menys de tres anys de durada»

Com ja havíem parlat en la nostra Newsletter nº2 sobre les criptomonedas ([“Criptomonedes, què amaguen?”](#)), ara veurem quin és la seva tributació

Com tributa l'intercanvi de criptomonedas

Daniela Petruzzi

Advocada

Departament de Tax

Davant els dubtes que suscita la tributació de les operacions d'intercanvi de “monedes virtuals o criptomonedas”, es planteja una consulta a l’Agència Tributària pel que resol la qüestió en data 18 d’abril del 2018 dient:

Es considera moneda virtual: “una representació digital de valor que no és emesa o garantida per un banc central o una autoritat pública no està necessàriament vinculada a una moneda legalment establerta, i no posseeix la consideració de moneda o diners de curs legal, però s’accepta per persones o entitats, com a mitjà d’intercanvi, i que pot ser transferida, emmagatzemada i negociada electrònicament”.

Atenent al fet que cada moneda virtual té el seu origen en un protocol informàtic específic, diferent àmbit d’acceptació, diferent liquiditat, valor i denominació, les diferents monedes

virtuals són béns diferents.

L’intercanvi d’una moneda virtual per una altra moneda virtual diferent constitueix una permuta, conforme a la definició continguda en l’article 1.538 del Codi Civil, que disposa: “La permuta és un contracte pel qual cadascun dels contractants s’obliga a donar una cosa per rebre una altra”. Aquest intercanvi dóna lloc a una alteració en la composició del patrimoni, ja que se substitueix una quantitat d’una moneda virtual per una quantitat d’una altra moneda virtual diferent, i en ocasió d’aquesta alteració es posa de manifest una variació en el valor del patrimoni materialitzada en el valor de la moneda virtual que s’adquireix en relació amb el valor al que es va obtenir la moneda virtual que es lliura a canvi. En conseqüència, l’intercanvi entre monedes virtuals diferents realitzat pel contribuent al marge d’una

activitat econòmica dóna lloc a l’obtenció de renda que es qualifica com a **guany o pèrdua patrimonial**.

Quant a la quantificació d’aquestes rendes i per al cas específic de la permuta, el guany o pèrdua patrimonial es determina per la diferència entre el valor d’adquisició del ben o dret que se cedeix i el major dels dos següents:

- El valor de mercat del bé o dret lliurat
- El valor de mercat del bé o dret que es rep a canvi.

El valor de mercat corresponent a les monedes virtuals que es permuten és el que correspondria al preu acordat per a la seva venda entre subjectes independents al moment de la permuta. Pel que fa a la integració d’una possible pèrdua patrimonial, sempre que la

permuta i el seu càlcul es justifiquin, constitueixen renda de l'estalvi i s'integren i compensen a la base imponible de l'estalvi.

Existeix **obligació formal** per al contribuent de comunicar a l’Administració tributària les operacions d’intercanvi entre monedes virtuals i de venda de les mateixes a canvi d’euros realitzades al marge d’una activitat econòmica, cal assenyalar que en originar aquestes operacions guanys o pèrdues patrimonials, hauran de ser incloses a la declaració de l’Impost sobre la Renda de les Persones Físiques corresponent al període impositiu en què aquestes operacions s’han realitzat, que, si escau, hagi de presentar el contribuent, en la forma en què s’estableixi en el model de declaració d’aquest Impost aprovat per ordre ministerial per al citat període impositiu. Addicionalment haurà

de tenir-se en compte l'obligació que amb caràcter genèric es recull en l'article 104.1 de la LIRPF, el qual disposa: "Els contribuents de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques estaran obligats a conservar, durant el termini de prescripció, els justificant i documents acreditatius de les operacions, rendes, despeses, ingressos, reduccions i deduccions de qualsevol tipus que hagin de constar a les seves declaracions".

En resum, si has intercanviat criptomonedas et tocarà passar per caixa, ja que dóna lloc a l'obtenció de renda que serà guany o perduda patrimonial.

«Si has intercanviat criptomonedas et tocarà passar per caixa, ja que dóna lloc a l'obtenció de renda que serà guany o perduda patrimonial»

Escollir i plantejar l'acció correcta és crític i decisiu per determinar el triomf o el fracàs de la reclamació

Com reclamar si sóc un afectat del Banco Popular a la llum de l'última jurisprudència

Rafael Giménez

Advocat

Departament de Litigation

Des que la nit del 6 al 7 de juny de 2017 es va consumar la compravenda del Banc Popular al Banc Santander per un euro els advocats dels accionistes, que han vist com el valor de les accions dels seus clients es reduïa a zero, han barrejat diferents accions per obtenir la major indemnització possible.

Molts han volgut veure una segona part del cas Bankia. No obstant això, existeixen diferències notables amb el cas Bankia i és important tenir-ho en compte a l'hora de valorar què acció interposar. En efecte, la sortida a Borsa de Bankia planteja com a principal diferència que fins llavors Bankia no havia cotitzat en Borsa i, en conseqüència, l'únic paràmetre del que disposava l'inversor per optar per Bankia era el fullet informatiu.

D'altra banda, el fet que Bankia no havés cotitzat amb caràcter previ va motivar que la majoria de les reclamacions vinguessin d'inversors del mercat primari i, en menor mesura, del secundari.

No obstant això, quan es va produir el cataclisme en el cas del Banc Popular aquest portava anys cotitzant en Borsa. D'altra banda, a diferència del que succeïa en el cas de Bankia, la majoria dels afectats del Banc Popular no són necessàriament nous accionistes que provinguessin de l'ampliació de capital, sinó que es tracta d'accionistes històrics.

Una altra tipologia d'afectat del Banc Popular és aquell que explica en la seva cartera amb accions que provenen de l'ampliació de capital de 2016 i altres paquets d'accions adquirits

amb caràcter previ o posterior.

A la llum de la jurisprudència menor (de jutjats de primera instància) a la qual hem pogut tenir accés s'aprecia com en moltes ocasions les accions s'estan plantejant malament. Així, en alguns casos es pretén la nul·litat d'un contracte contra qui no ha estat part del mateix. En uns altres, s'insta la responsabilitat derivada de l'emissió del fullet quan les accions reclamades van ser adquirides abans de l'emissió del mateix.

Escollir i plantejar l'acció correcta és crític i decisiu per determinar el triomf o el fracàs de la reclamació. En aquest sentit, i a manera d'exemple, una recent sentència d'abril de 2018 de l'Audiència Provincial de Barcelona que, si bé es refereix a l'assumpte de Bankia, a l'efecte

d'aquest article és extrapolable, considera que a un client que va comprar dos paquets d'accions (un en la sortida a Borsa i un altre posteriorment al mercat secundari) només ha d'indemnitzar-se-li pel primer concepte. El motiu pel qual es desestima la segona reclamació és per no haver-se plantejat pel lílit oportú. No obstant això, en supòsits substancialment anàlegs, l'Audiència Provincial de Madrid ha fallat en un sentit diametralment oposat. Per la seva banda, en les sentències de l'Audiència Provincial de València veiem que depèndrà de la concreta acció que s'hagi triat.

En definitiva, la reclamació per la pèrdua de valor de les accions del Banc Popular és altament viable, però exigeix un exercici d'anàlisi jurídica cas a cas per poder prosperar.

[Web](#)[Inici](#)

La incorporació d'Andorra al Single Euro Payments Area (SEPA) permetrà realitzar pagaments a qualsevol dels països inclosos a la zona SEPA amb un únic compte i una única targeta. Això permetrà que les transferències bancàries entre comptes dels països del SEPA siguin instantànies i amb un cost mínim.

Andorra s'incorpora al sistema europeu de pagaments

Meritxell Alarcón

Advocada

Virtus Advocats

Les innovacions tecnològiques dels últims anys i la necessitat de generar un entorn més segur en l'àmbit de les transaccions financeres, han obligat a Europa a fomentar un nou marc legal, recollit en la Directiva "PSD2", de serveis de pagaments. El text té per objectiu millorar la seguretat contra frauds i promoure la innovació en l'ús de sistemes de pagament a través d'internet. A més, "PSD2" vol crear un entorn favorable a l'agilitat de les operacions de pagament a través del mòbil i d'internet.

El Principat d'Andorra està més prop de convertir-se en membre de la zona única de pagament en euros, el Single Euro Payments Area (SEPA), mitjançant l'adaptació de la llei 8/2018 dels serveis de pagament i els diners electrònics i l'aprovació del seu reglament que regula amb detall el règim jurídic dels serveis de pagament. El re-

glament relatiu a normes aplicables als proveïdors de serveis de pagaments, estableix mesures per facilitar l'automatització de pagaments transfronterers entre el Principat d'Andorra i els estats membres de la Unió Europea, així com els requisits tècnics per a les transferències i domiciliacions de pagaments en euros en el marc de la zona única de pagaments en euros. Aquesta normativa s'emmarca en el compliment de l'Acord monetari amb la UE, el desenvolupament de la qual és necessari perquè Andorra pertanyi al SEPA.

La incorporació de l'activitat de serveis de pagament i de diners electrònics en l'economia d'Andorra, que serà supervisada per l'Autoritat Financera Andorrana (AFA), podria contribuir al fet que sistemes de pagament electrònic, utilitzats cada vegada de manera més habitual, s'estableixin al Principat. Això

obre la porta d'entrada, per exemple, al comerç online, que fins ara ha estat limitat perquè nombroses empreses que operen en internet no inclouen Andorra en les seves transaccions.

Però què és SEPA i quins beneficis ens aportarà?

SEPA és l'àrea en la qual ciutadans, empreses i altres agents econòmics poden efectuar i rebre pagaments en euros a Europa, dins i fora de les fronteres nacionals, en les mateixes condicions i amb els mateixos drets i obligacions, amb independència del lloc en què es trobin. L'àmbit geogràfic inclou els 28 estats membres de la Unió Europea, així com Islàndia, Liechtenstein, Noruega, Mònaco, San Marino i Suïssa (i, en un futur proper, Andorra).

La incorporació d'Andorra al SEPA permetrà als ciutadans d'Andorra mit-

jançant un únic compte, una única targeta i uns instruments de pagament amb idèntiques característiques, realitzar pagaments a qualsevol dels països inclosos a la zona SEPA, amb el benefici que les transferències bancàries entre comptes dels països del SEPA seran instantànies i tindran un cost mínim.

Convertir-se en un país de la zona SEPA suposarà per a Andorra un pas més cap a una major integració econòmica i monetària, al mateix temps que permetrà crear un escenari dinàmic i innovador del que trauran profit tant els consumidors com les empreses. És a dir, un espai únic europeu de pagaments en euros en el qual tots els mitjans de pagament estaran harmònitzats mitjançant l'ús de tres instruments bàsics: les transferències, els deutes domiciliats i les targetes de pagament.

En quin punt es troba Andorra en la regulació dels serveis de pagament i els diners electrònics?

Aquest mes de juliol el Consell de Ministres ha aprovat el Projecte de llei que modifica la Llei dels serveis de pagament i diners electrònics. Aquest text té per objectiu incorporar la Directiva europea 2015/2366 “PSD2” per reforçar la seguretat contra frauds i promoure la innovació en aquest àmbit. En la compareixença setmanal de l’11 de juliol del ministre portaveu i alhora titular de Finances, Jordi Cinca va explicar que amb aquesta novetat legislativa es consolida l’homologació internacional en matèria de serveis de pagament el que suposarà un increment de l’atractiu del Principat per a les inversions estrangeres. El text està actualment en tràmit parlamentari i, per tant, en les properes setmanes els diferents grups parlamentaris podran introduir les esmenes que considerin oportunes, de tal manera que es pugui debatre el text en seu parlamentària per a la seva aprovació.

Les novetats més rellevants de la modificació consisteixen en una nova reserva d’activitat per a la prestació de dos nous serveis de pagament: els serveis d’iniciació de pagaments i els serveis d’informació de comptes; la incorporació de nous actors diferents als tradicionals que presten serveis de pagaments, i l’establiment d’un règim més protector dels drets dels usuaris dels serveis de pagament.

El Principat d’Andorra es troba en ple procés de regulació financer en un àmbit innovador, canviant i encara poc desenvolupat, i ho fa atenent a la seva voluntat d’integració europea, d’acord amb les obligacions concretes arrel de l’Acord Monetari amb la UE. Això, no obstant això, lluny de ser un obstacle, ha de suposar una oportunitat aprofitar pels diferents operadors econòmics.

Què expressa el balanç de la meva Societat?

Anàlisi de masses patrimonials

Xavier Puiggrós

Economista

Departament de Advisory

Una de les principals eines per analitzar l'estat de salut de qualsevol tipus d'empresa és l'anàlisi de masses patrimonials. Les masses patrimonials són conjunts d'elements amb característiques comunes que formen part del balanç. Es distingeix entre:

→ Actiu:

- **Actiu no corrent o immobilitzat:** Béns i drets que tenen un període de permanència en l'empresa superior a l'any (llarg termini). Distingim entre Immobilitzat material, intangible i financer.
- **Actiu corrent o circulant:** Béns i drets que tenen un període de permanència en l'empresa inferior a l'any (curt termini); tenen un alt nivell de rotació. Distingim entre existències, realitzable i disponible.

→ Passiu:

Deutes i obligacions enteses com a font de finançament que obté l'empresa per part d'agents externs. Segons el termini de devolució, distingim entre passiu corrent (devolució en menys d'un any) i no corrent (devolució en més d'un any).

→ Patrimoni net:

Es tracta de finançament obtingut per l'empresa des dels seus propis recursos. Distingim entre fons propis, ajuts per canvis de valor i subvencions i donacions

En aquest sentit, el valor dels béns i drets posseïts per l'empresa ha de coincidir amb l'import total del finançament, la qual cosa s'expressa amb la següent equació:

$$\text{Actiu} = \text{Passiu} + \text{Net}$$

disposen d'un alt nivell de rendibilitat:

ACTIU CORRENT	PASSIU CORRENT
ACTIU NO CORRENT	PATRIMONI NET + PASSIU NO CORRENT

L'anàlisi de masses patrimonials consisteix a avaluar la salut de l'empresa mitjançant l'anàlisi de la proporció en la qual cada massa patrimonial forma part del balanç de situació. Així mateix, l'equilibri financer està relacionat amb les adequades proporcions que han d'existir entre les diferents fonts de finançament que una empresa té a la seva disposició.

S'aconseguirà l'equilibri financer quan existeixi una correlació entre l'estructura econòmica de l'empresa i la seva estructura financera. Així, es considera que una empresa està en equilibri financer quan els recursos permanents (patrimoni net i passiu no corrent) finançen els seus actius no corrents i part de l'actiu corrent. Es tracta d'empreses que no tenen problemes financers i

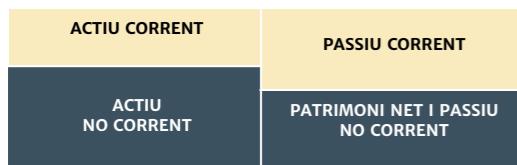
En altres paraules, els passius no corrents més el patrimoni net han de ser superiors a l'Actiu No corrent o inversions permanentes. Atès que els capitals immobilitzats en Actiu No corrent o inversions permanentes trigaran diversos anys a tornar a ser diners líquids, han de procedir de fonts de finançament que cedeixin la disponibilitat d'aquests capitals a l'empresa durant un període de temps també llarg.

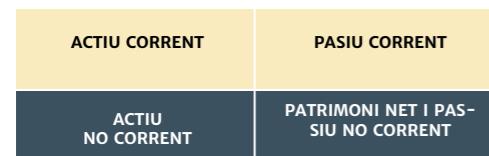
En la pràctica, per garantir l'equilibri financer és necessari que el patrimoni net més el passiu no corrent superin les inversions permanents o Actiu No corrent, i que aquesta exceŀència sigui prou elevada per poder constituir un marge de seguretat o fons de maniobra davant situacions que se solen presentar en totes les empreses, per motius normals o anormals.

Atenent a la proporció de cadascuna de les masses patrimonials, podem establir tres postulats en relació amb l'equilibri financer de l'empresa:

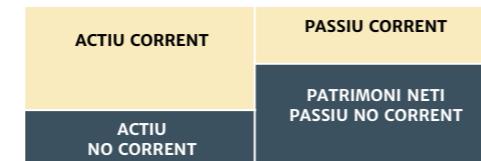
→ Si el patrimoni net més el passiu no corrent és inferior al valor de l'actiu no corrent, els primers no podran finançar íntegrament a les segones pel que tampoc els passius no corrents podran cobrir la part de reserves i crèdits que no es convertiran mai en diners líquids. Són l'esquema que segueixen les empreses que tenen o tindran suspensió de pagaments.

→ Si el patrimoni net més el passiu no corrent és igual al valor de l'actiu no corrent o inversions permanentes, els primers són capaços de finançar íntegrament a les segones. Però no seran suficients per cobrir també la part de les reserves d'existències i els crèdits que mai es convertiran en diners líquids.

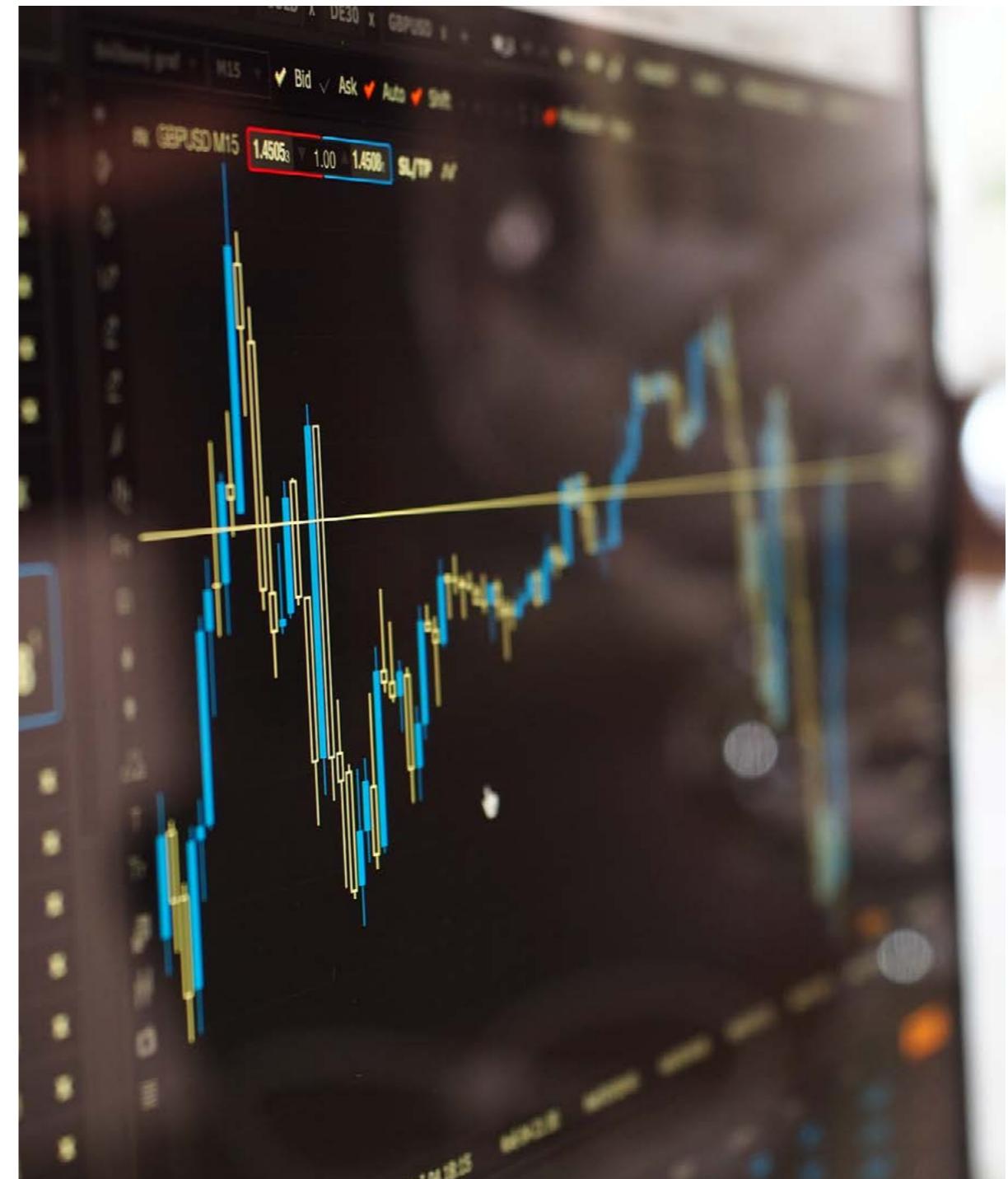
→ Si el patrimoni net més el passiu no corrent és al superior al valor de l'actiu no corrent o inversions permanentes, l'empresa podrà comptar amb un excedent que, segons la seva importància, cobrirà total o parcialment les reserves d'existències i els crèdits que no es convertiran mai en diners líquids.

Aquest excedent es denomina Fons de rotació o Fons de maniobra i pot presentar-se en una quantitat adequada o a l'excés. Si tinguéssim un excés de fons de maniobra, no tindríem problemes financers però no tindríem alts índexs de rendibilitat i, en ocasions fins i tot tindríem recursos ociosos.

No hem d'oblidar que una de les principals causes de mortalitat d'una empresa es troba en l'escassetat de líquid disponible per fer front als pagaments (especialment als pagaments a curt termini). Per això, és imprescindible realitzar aquest tipus d'anàlisi per determinar la salut de la nostra organització i preveure possibles problemes econòmics.

Això sí, amb una anàlisi de masses patrimonials no és suficient. Al moment en el qual detectis que s'allarga un període d'escassa líquiditat, no ho deixis passar i actua. El futur de la teva empresa està en joc.

Català

Castellà

Newsletter nº7
Agosto 2018

Pressiona a las fotografias para ir a cada artículo

Corporate

La posibilidad de proteger la eficacia del protocolo familiar mediante los estatutos sociales

Private Law

¿Cómo nos afecta el nuevo Reglamento de la LOPD?

Wealth management

¿Es fácil recuperar la vivienda alquilada por necesidad del arrendador o de sus familiares?

Tax

Cómo tributa el intercambio de criptomonedas

Litigation

¿Cómo reclamar si soy un afectado del Banco Popular a la luz de la última jurisprudencia?

Andorra

Andorra se incorpora al sistema europeo de pagos

Advisory

Análisis de masas patrimoniales

La inclusión en los estatutos sociales de la obligación de los socios de dar cumplimiento a lo establecido en el protocolo familiar y en su defecto la exclusión de la sociedad, cumple con los requisitos básicos de un contenido concreto y determinado

La posibilidad de proteger la eficacia del protocolo familiar mediante los estatutos sociales

Manel Casal

Abogado

Departamento de Corporate

La Dirección General de Registros y del Notariado (DGRN), mediante resolución de fecha 26 de junio de 2018, ha reconocido la posibilidad de incluir en los estatutos de una sociedad la obligación de cumplir con lo establecido en el protocolo familiar, obligando a los socios mediante la figura de la prestación accesoria, con lo que se consigue una evidente mayor protección de su eficacia.

Las sociedades familiares a menudo convienen un acuerdo privado entre sus miembros, con el fin de establecer las reglas y valores que regirán su actuación en el ámbito societario, y de manera específica aspectos sensibles, y a menudo conflictivos, como la sucesión en la gestión del negocio, la entrada de nuevos miembros de la familia, o los mecanismos para la resolución de conflictos.

El protocolo familiar, que suele tener un contenido más amplio que el de los pactos parasociales, es definido, a los

efectos de su acceso al Registro Mercantil, por el Real Decreto 171/2007, de 9 de febrero, como "aquel conjunto de pactos suscritos por los socios entre sí o con terceros con los que guardan vínculos familiares que afectan una sociedad no cotizada, en la que tengan un interés común en orden a lograr un modelo de comunicación y consenso en la toma de decisiones para regular las relaciones entre familia, propiedad y empresa que afectan a la entidad".

El artículo 86 de la Ley de Sociedades de Capital permite que en los Estatutos se establezcan, con carácter obligatorio para todos o algunos de los socios, prestaciones accesorias distintas de las aportaciones de capital, configurándolas así como obligaciones de naturaleza societaria y carácter estatutario, exige que consten en los propios Estatutos los rasgos básicos de las mismas, y, en primer lugar, que se exprese su "contenido concreto y determinado".

Estos acuerdos en forma de protocolo quedaban fuera de las reglas societarias (estatutos y reglamento del consejo y de la junta), ya sea por la dificultad de su encaje legal o por la voluntad de no publicidad de las reglas familiares, que los hace incompatibles con la publicidad registral, y en consecuencia pueden tener una cierta dificultad para su eficacia, especialmente en situaciones de conflicto, que han provocado en ocasiones el rechazo a los protocolos familiares.

En su resolución la DGRN ha reconocido la posibilidad de configurar la obligación de dar cumplimiento a las obligaciones establecidas en el protocolo familiar, estableciendo en los estatutos sociales una prestación accesoria, de todos o algunos de los socios, de modo que el incumplimiento del protocolo familiar conlleva el incumplimiento de la prestación accesoria, y de esta manera su exclusión de la sociedad.

Así pues es posible establecer una prestación de contenido determinable, si bien será necesario que se establezcan las bases o criterios que permitan hacerlo de manera que otorguen la debida claridad y seguridad a las relaciones entre los interesados. Tal exigencia viene corroborada por el hecho de que las prestaciones accesorias, aunque tengan naturaleza societaria, son obligaciones fruto de una relación jurídica entre partes, la sociedad y los socios obligados, lo que impone acudir supletoriamente al régimen general del derecho de obligaciones en orden a su existencia y validez (artículo 1088, 1271 y 1273 del Código Civil).

Con este pronunciamiento se supera la consideración que el contenido de la prestación accesoria, consistente en dar cumplimiento al protocolo familiar aceptado por todos los socios y elevado a escritura pública, no cumpla con el requisito legal de "concreción y deter-

minación” al referirse a un protocolo familiar suscrito al margen de los estatutos sociales de la empresa familiar, de manera que su íntegro contenido queda determinado extra-estatutariamente de manera cognoscible no solo por los socios actuales –quienes lo habían aprobado unánimemente en la junta celebrada– sino por los futuros socios que, al adquirir las acciones, quedarían obligados por la prestación accesoria cuyo contenido resultaba estatutariamente determinable en la forma prevista.

La modificación estatutaria que valida la DGRN se establece en estos términos:

“Artículo 9 bis. Prestación accesoria.

Todos los socios, personas físicas personalmente o personas jurídicas que tengan la condición de “miembros de la familia” que tengan la condición de socio integrante de una rama familiar quedan impuestos en la prestación accesoria no retribuida del cumplimiento y observancia de las disposiciones pactadas por los socios en el protocolo familiar/pactos sociales que consta en escritura pública autorizada el día X, ante el Notario X y sus modificaciones realizadas de acuerdo con lo previsto en la misma.

Al respecto se establecen las siguientes normas para su aplicación:

- a) Sin perjuicio de las restricciones a la transmisión de acciones previstas estatutariamente, la transmisión voluntaria de participaciones sociales [sic por acciones] por razón de la prestación accesoria impuesta a todos los socios queda sujeta a la autorización de la sociedad, correspondiendo la competencia de la autorización al órgano de administración. Trans-

currido el plazo de dos meses desde que se hubiera presentado la solicitud sin que la sociedad haya contestado a la misma, se considerara que la autorización ha sido concedida.

- b) La apreciación de la infracción de la prestación accesoria impuesta queda sujeta en primer término al criterio del órgano de administración. Determinado por el mismo la posible comisión de dicha infracción se dará traslado al presunto incumplidor por cualquier medio fehaciente que acredite su recepción. El interesado dispondrá de un plazo de quince días contados desde el siguiente de la recepción para realizar las alegaciones que entienda procedentes. El órgano de administración resolverá de manera definitiva en el plazo máximo de un mes desde la recepción de las alegaciones o término del plazo para formularlas.
- c) El incumplimiento voluntario de esta prestación accesoria es causa legal de exclusión que se sujetará a lo previsto en los presentes estatutos y normativa aplicable, sin perjuicio de las demás consecuencias legales que procedan.”

«El incumplimiento voluntario de la prestación accesoria de cumplir con el protocolo familiar es causa legal de exclusión»

El 25 de mayo ha entrado en vigor una nueva normativa en España que afecta a la manera en que nos relacionamos con los datos que guardamos de nuestros clientes

¿Cómo nos afecta el nuevo Reglamento de la LOPD?

Iciar Vilarrubias

Abogada

Departamento de Private Law

¿Cuáles son los principales cambios?

1. Registro de los datos.

Si hasta ahora había que registrar los datos en la Agencia Española de Protección de Datos, ahora únicamente hay que registrar las operaciones de tratamiento de datos que se realicen a través de un sistema, que facilita la misma Agencia, llamado Facilita RGPD. Se trata de una herramienta gratuita y sencilla de utilizar en la que, una vez finalizada su ejecución, los datos aportados durante el desarrollo de la misma se eliminan, de manera que la misma Agencia Española de Protección de Datos no puede conocer la información que se ha aportado.

2. Datos especialmente protegidos.

El nuevo Reglamento considera datos especialmente protegidos, por primera vez, aquellos que se refieren

a la información genética y biométrica y a la orientación sexual de las personas. Estos datos se suman a los que ya anteriormente se consideraban especialmente protegidos: las opiniones políticas, la afiliación sindical, las convicciones religiosas, las convicciones filosóficas, el origen racial o étnico, datos relativos a la salud y la vida sexual. Como norma general, el Reglamento establece que el tratamiento de estos datos está prohibido, excepto en los siguientes casos:

- Cumplimiento de obligaciones y ejercicios de derechos en el ámbito del Derecho Laboral y de la seguridad y protección social.
- Protección de intereses vitales del interesado.
- Tratamiento efectuado en el ámbito de las fundaciones o asocia-

ciones cuya finalidad sea filosófica, religiosa o sindical.

- Tratamiento de datos manifiestamente públicos.
- Tratamientos necesarios para la formulación, ejercicio o defensa de reclamaciones, o tratamientos efectuados por tribunales en el ejercicio de su función judicial.
- Por razón de interés público en el ámbito de la salud pública.
- Cuando son necesarios para fines de archivo e interés público, fines de investigación científica o histórica o fines estadísticos.

3. El consentimiento expreso.

Esta es sin duda una de las principales novedades del nuevo reglamento, el cual, establece que cualquier persona o empresa que quiera

tratar los datos debe ofrecer un consentimiento que debe ser expreso, inequívoco, libre y revocable. El nuevo Reglamento establece que el consentimiento solamente será válido si se acompaña de un acto afirmativo claro. Este dato afecta especialmente a la manera en que enviamos newsletters o correos electrónicos masivos ya que, toca adecuar los formularios para legitimar ese consentimiento. Las compañías deben revisar y adecuar las bases de datos de sus formularios de captación para todos y cada uno de esos tratamientos, incluidos aquellos que se obtuvieron con anterioridad a su entrada en vigor y que no cumplen con los requisitos de la nueva normativa.

4. Textos legales más claros.

Es obligatorio ofrecer información completa de lo que se quiere in-

formar para que el usuario tenga la plena capacidad de saber qué “está firmando” y acepte el consentimiento, si realmente quiere hacerlo.

5. Terceros con los que compartimos la información.

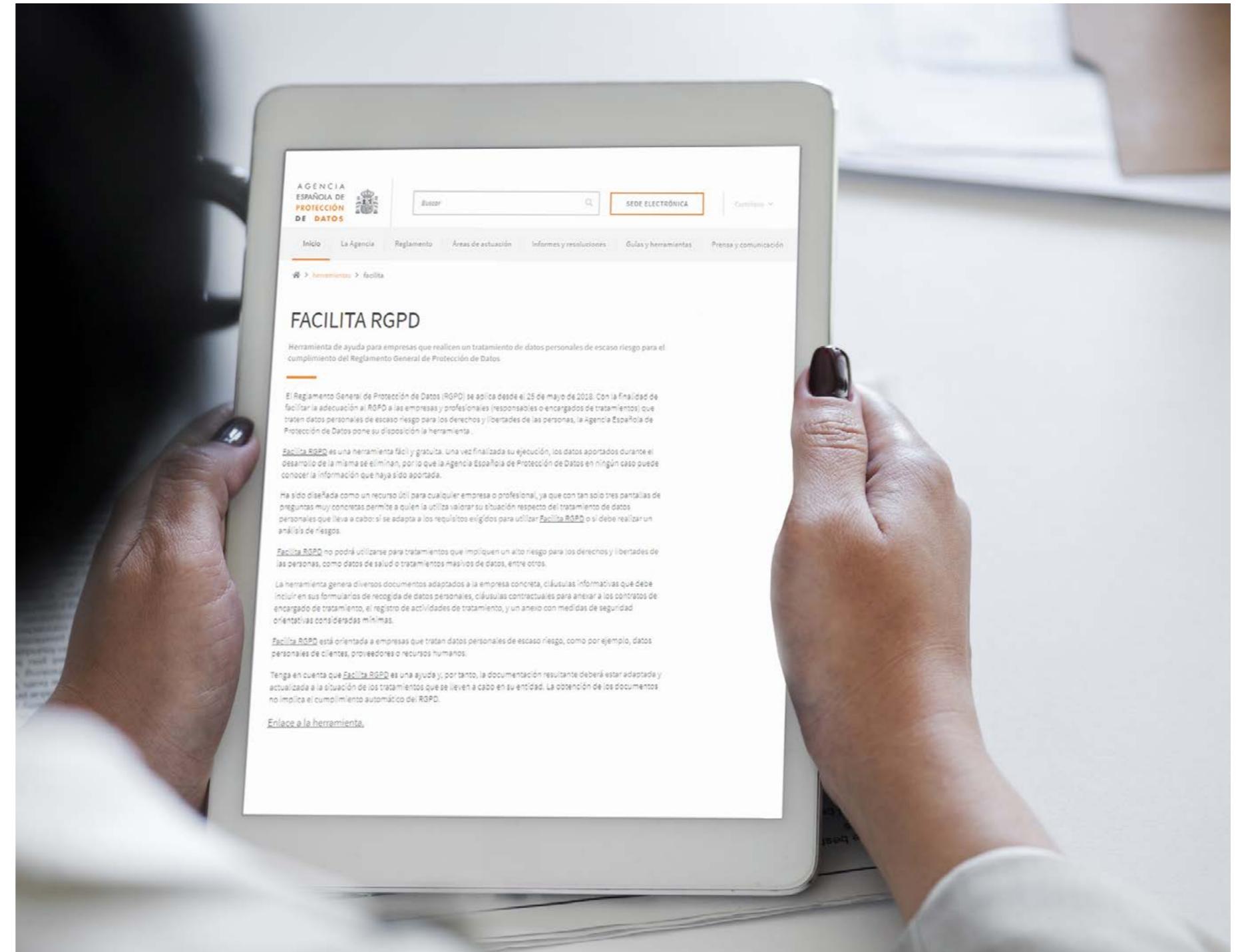
El Reglamento no solamente afecta a los países de la Unión Europea, sino que además tiene afectaciones en los proveedores no europeos que usan servidores fuera de la UE. Todos los proveedores que traten o recopilen datos de ciudadanos europeos deberán cumplir la normativa de la UE.

6. Nuevos derechos para los usuarios:

derecho al olvido, el derecho a la portabilidad y el derecho de limitación de tratamiento.

El principal objetivo de este nuevo reglamento consiste en homogeneizar y dar una coherencia uniforme a todas las leyes de protección de datos de los países miembros de la Unión Europea en una única ley vinculante y otorgar a los ciudadanos más control sobre sus datos y ofrecerles un marco jurídico más favorable y sacarlos así de una situación de indefensión.

«Ahora únicamente hay que registrar las operaciones de tratamiento de datos que se realicen a través de un sistema, que facilita la misma Agencia, llamado Facilita RGPD»

Sí se puede recuperar la vivienda arrendada siempre que la duración del contrato sea inferior a tres años

¿Es fácil recuperar la vivienda alquilada por necesidad del arrendador o de sus familiares?

Juan Carlos Díez

Administrador de Fincas

Departamento de Wealth Management

¿Dónde se recoge la posibilidad de recuperar la vivienda alquilada por necesidad del arrendador?

El artículo 9 de la LAU es el que recoge en su apartado 3º la posibilidad de que el arrendador pueda recuperar la vivienda entregada en alquiler antes de que finalice el contrato de arrendamiento.

“No procederá la prórroga obligatoria del contrato si, una vez transcurrido el primer año de duración del mismo, el arrendador comunica al arrendatario que tiene necesidad de la vivienda arrendada para destinarla a vivienda permanente para sí o sus familiares en primer grado de consanguinidad o por adopción o para su cónyuge en los supuestos de sentencia firme de separación, divorcio o nulidad matrimonial. La referida comunicación deberá realizarse al arrendatario al menos con dos meses de antelación a la fecha en la que la vi-

vienda se vaya a necesitar y el arrendatario estará obligado a entregar la finca arrendada en dicho plazo si las partes no llegan a un acuerdo distinto”.

Este artículo permite al arrendatario estar en la vivienda alquilada el tiempo que se haya pactado en el contrato de arrendamiento. Así, si el contrato es de diez años entonces el arrendatario podrá permanecer diez años en la vivienda.

Pero si este tiempo de duración pactado es inferior a tres años (un año o dos, por ejemplo) entonces el arrendatario podrá estar hasta el tercer año si así lo desea. Esto es lo que la LAU llama “prórroga obligatoria”.

“Prórroga obligatoria” y la reforma de 2013

Consiste en que si el contrato dura menos de tres años, cuando llegue su

vencimiento (por ejemplo al llegar a los doce meses si se pactó por un año) entonces el arrendatario tiene derecho a que entre en juego la prórroga obligatoria, es decir, en ese momento el contrato se prorrogará por un año más. Y así hasta que el contrato alcance una duración total de tres años.

Solo puede haber prórroga obligatoria en los contratos de menos de tres años de duración (en los demás, no). En los contratos de tres años o más no cabe alegar necesidad de la vivienda por parte del arrendador, salvo que se haya pactado así el contrato.

Contratos de menos de tres años de duración

La reforma de la LAU del 2013 ha traído consigo un motivo, muy utilizado por los arrendadores. El arrendatario podrá estar en la vivienda hasta el tercer año, excepto que el arrendador o determi-

nados familiares suyos necesiten la vivienda para constituir en ella su vivienda habitual.

Ahora el arrendador podrá notificar al arrendatario en el mismo momento que llegue la fecha de vencimiento del contrato (o en cualquier momento posterior) y tendrá que conceder en ese escrito un plazo de, al menos, dos meses para que éste proceda al desalojo. Aunque el artículo 9 LAU no lo mencione, se recomienda que el preaviso sea fehaciente (por burofax).

Personas que pueden tener necesidad de la vivienda

El arrendador puede impedir que opere la prórroga obligatoria el contrato en determinadas situaciones:

→ El arrendador necesita la vivienda para habitarla él como vivienda permanente.

- El arrendador necesita la vivienda para que la destinen a vivienda permanente sus familiares en primer grado de consanguinidad o por adopción, o para su cónyuge en los casos de sentencia firme de separación, divorcio o nulidad matrimonial (arrendador, sus padres, sus hijos o su cónyuge).

Sanciones

El segundo párrafo del artículo 9.3 LAU establece que si han pasado tres meses desde la extinción del contrato de arrendamiento o desde el desalojo y las personas mencionadas anteriormente no la hubieran ocupado en ese periodo, entonces el inquilino podrá optar en el plazo de 30 días entre:

- Exigir un nuevo contrato de arrendamiento para él de hasta tres años de duración si así lo desea, manteniéndose el resto de condiciones del contrato iguales que las del contrato extinguido. Además, podrá exigir ser indemnizado por los gastos que le ocasionó el desalojo, en su caso, hasta el momento de la reocupación.
- Exigir una indemnización por una cantidad equivalente a una mensualidad por cada año de contrato que faltara por cumplir hasta completar tres.

«Solo puede haber prórroga obligatoria en los contratos de menos de tres años de duración»

Como ya hemos hablado en nuestra Newsletter nº2 sobre las criptomonedas ([“Criptomonedas, qué escoden?”](#)), ahora veremos cuál es su tributación

Cómo tributa el intercambio de criptomonedas

Daniela Petruzzi

Abogada

Departamento de Tax

Ante las dudas que suscita la tributación de las operaciones de intercambio de “monedas virtuales o criptomonedas”, se plantea una consulta a la Agencia Tributaria por lo que resuelve la cuestión en fecha 18 de abril del 2018 diciendo:

Se considera moneda virtual: “una representación digital de valor que no es emitida o garantizada por un banco central o una autoridad pública no está necesariamente vinculada a una moneda legalmente establecida, y no posee la consideración de moneda o dinero de curso legal, pero se acepta por personas o entidades, como medio de intercambio, y que puede ser transferida, almacenada y negociada electrónicamente”.

Atendiendo a que cada moneda virtual tiene su origen en un protocolo informático específico, distinto ámbito de

aceptación, distinta liquidez, valor y denominación, las distintas monedas virtuales son bienes diferentes.

El intercambio de una moneda virtual por otra moneda virtual diferente constituye una permuta, conforme a la definición contenida en el artículo 1.538 del Código Civil, que dispone: “La permuta es un contrato por el cual cada uno de los contratantes se obliga a dar una cosa para recibir otra”. Dicho intercambio da lugar a una alteración en la composición del patrimonio, ya que se sustituye una cantidad de una moneda virtual por una cantidad de otra moneda virtual distinta, y con ocasión de esta alteración se pone de manifiesto una variación en el valor del patrimonio materializada en el valor de la moneda virtual que se adquiere en relación con el valor al que se obtuvo la moneda virtual que se entrega a cambio. En consecuencia, el inter-

cambio entre monedas virtuales diferentes realizado por el contribuyente al margen de una actividad económica da lugar a la obtención de renta que se califica como **ganancia o pérdida patrimonial**.

En cuanto a la cuantificación de estas rentas y para el caso específico de la permuta, la ganancia o pérdida patrimonial se determina por la diferencia entre el valor de adquisición del bien o derecho que se cede y el mayor de los dos siguientes:

- El valor de mercado del bien o derecho entregado
- El valor de mercado del bien o derecho que se recibe a cambio.

El valor de mercado correspondiente a las monedas virtuales que se permudan es el que correspondería al precio

acordado para su venta entre sujetos independientes en el momento de la permuta.

En lo que se refiere a la integración de una posible pérdida patrimonial, siempre que la permuta y su cálculo se justifiquen, constituyen renta del ahorro y se integran y compensan en la base imponible del ahorro.

Existe **obligación formal** para el contribuyente de comunicar a la Administración tributaria las operaciones de intercambio entre monedas virtuales y de venta de las mismas a cambio de euros realizadas al margen de una actividad económica, cabe señalar que al originar dichas operaciones ganancias o pérdidas patrimoniales, deberán ser incluidas en la declaración del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas correspondiente al período impositivo en que dichas operaciones se

hayan realizado, que, en su caso, deba presentar el contribuyente, en la forma en que se establezca en el modelo de declaración de dicho Impuesto aprobado por orden ministerial para el citado período impositivo. Adicionalmente deberá tenerse en cuenta la obligación que con carácter genérico se recoge en el artículo 104.1 de la LIRPF, el cual dispone: “Los contribuyentes del Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas estarán obligados a conservar, durante el plazo de prescripción, los justificantes y documentos acreditativos de las operaciones, rentas, gastos, ingresos, reducciones y deducciones de cualquier tipo que deban constar en sus declaraciones”.

En resumen, si has intercambiado criptomonedas te tocará pasar por caja, ya que da lugar a la obtención de renta que será ganancia o perdida patrimonial.

«Si has intercambiado criptomonedas te tocará pasar por caja, ya que da lugar a la obtención de renta que será ganancia o perdida patrimonial»

Escoger y plantear la acción correcta es crítico y decisivo para determinar el triunfo o el fracaso de la reclamación

Cómo reclamar si soy un afectado del Banco Popular a la luz de la última jurisprudencia

Rafael Giménez

Abogado

Departamento de Litigation

Desde que en la noche del 6 al 7 de junio de 2017 se consumó la compraventa del Banco Popular al Banco Santander por un euro los abogados de los accionistas, que han visto cómo el valor de las acciones de sus clientes se reducía a cero, han barajado diferentes acciones para obtener la mayor indemnización posible.

Muchos han querido ver una segunda parte del caso Bankia. Sin embargo, existen diferencias notables con el caso Bankia y es importante tenerlo en cuenta a la hora de valorar qué acción interponer. En efecto, la salida a Bolsa de Bankia plantea como principal diferencia que hasta entonces Bankia no había cotizado en Bolsa y, en consecuencia, el único parámetro del que disponía el inversor para optar por Bankia era el folleto informativo.

Por otro lado, el hecho de que Bankia no hubiese cotizado con carácter previo motivó que la mayoría de las reclamaciones viniesen de inversores del mercado primario y, en menor medida, del secundario.

Sin embargo, cuando se produjo el cataclismo en el caso del Banco Popular éste llevaba años cotizando en Bolsa. Por otro lado, a diferencia de lo que sucedía en el caso de Bankia, la mayoría de los afectados del Banco Popular no son necesariamente nuevos accionistas que provienen de la ampliación de capital, sino que se trata de accionistas históricos.

Otra tipología de afectado del Banco Popular es aquel que cuenta en su cartera con acciones que provienen de la ampliación de capital de 2016 y otros paquetes de acciones adquiridos

con carácter previo o posterior.

A la luz de la jurisprudencia menor (de juzgados de primera instancia) a la que hemos podido tener acceso se aprecia como en muchas ocasiones las acciones se están planteando mal. Así, en algunos casos se pretende la nulidad de un contrato contra quien no ha sido parte del mismo. En otros, se insta la responsabilidad derivada de la emisión del folleto cuando las acciones reclamadas fueron adquiridas antes de la emisión del mismo.

Escoger y plantear la acción correcta es crítico y decisivo para determinar el triunfo o el fracaso de la reclamación. En este sentido, y a modo de ejemplo, una reciente sentencia de abril de 2018 de la Audiencia Provincial de Barcelona que, si bien se refiere al asunto de Bankia, a los

efectos de este artículo es extrapolable, considera que a un cliente que compró dos paquetes de acciones (uno en la salida a Bolsa y otro posteriormente en el mercado secundario) sólo debe indemnizársele por el primer concepto. El motivo por el que se desestima la segunda reclamación es por no haberse planteado por el cauce oportuno. Sin embargo, en supuestos sustancialmente análogos, la Audiencia Provincial de Madrid ha fallado en un sentido diametralmente opuesto. Por su parte, en las sentencias de la Audiencia Provincial de Valencia vemos que dependerá de la concreta acción que se haya elegido.

En definitiva, la reclamación por la pérdida de valor de las acciones del Banco Popular es altamente viable, pero exige un ejercicio de análisis jurídico caso a caso para poder prosperar.

Web

Inicio

La incorporación de Andorra al Single Euro Payments Area (SEPA) permitirá realizar pagos a cualquiera de los países incluidos en la zona SEPA con una única cuenta y una única tarjeta. Esto permitirá que las transferencias bancarias entre cuentas de los países del SEPA sean instantáneas y con un coste mínimo

Andorra se incorpora al sistema europeo de pagos

Meritxell Alarcón

Abogada

Virtus Advocats

Las innovaciones tecnológicas de los últimos años y la necesidad de generar un entorno más seguro en el ámbito de las transacciones financieras, han obligado a Europa a fomentar un nuevo marco legal, recogido en la Directiva “PSD2”, de servicios de pagos. El texto tiene por objetivo mejorar la seguridad contra fraudes y promover la innovación en el uso de sistemas de pago a través de internet. Además, “PSD2” quiere crear un entorno favorable a la agilización de las operaciones de pago a través del móvil y de internet.

El Principado de Andorra está más cerca de convertirse en miembro de la zona única de pago en euros, el Single Euro Payments Area (SEPA), mediante la adaptación de la ley 8/2018 de los servicios de pago y el dinero electrónico y la aprobación de su reglamento que regula con detalle el régimen jurídico de los servicios de pago. El regla-

mento relativo a normas aplicables a los proveedores de servicios de pagos, establece medidas para facilitar la automatización de pagos transfronterizos entre el Principado de Andorra y los estados miembros de la Unión Europea, así como los requisitos técnicos para las transferencias y domiciliaciones de pagos en euros en el marco de la zona única de pagos en euros. Esta normativa se enmarca en el cumplimiento del Acuerdo monetario con la UE, cuyo desarrollo es necesario para que Andorra llegue a pertenecer al SEPA.

La incorporación de la actividad de servicios de pago y de dinero electrónico en la economía de Andorra, que será supervisada por la Autoridad Financiera Andorrana (AFA), podría contribuir a que sistemas de pago electrónico, utilizados cada vez de manera más habitual, se asienten en el Principado. Esto abre la puerta de entrada, por ejemplo,

al comercio online, que hasta ahora ha sido limitado porque numerosas empresas que operan en internet no incluyen Andorra en sus transacciones.

Pero ¿qué es SEPA y qué beneficios nos aportará?

SEPA es el área en la que ciudadanos, empresas y otros agentes económicos pueden efectuar y recibir pagos en euros en Europa, dentro y fuera de las fronteras nacionales, en las mismas condiciones y con los mismos derechos y obligaciones, con independencia del lugar en que se encuentren. El ámbito geográfico incluye los 28 estados miembros de la Unión Europea, así como Islandia, Liechtenstein, Noruega, Mónaco, San Marino y Suiza (y, en un futuro próximo, Andorra).

La incorporación de Andorra al SEPA permitirá a los ciudadanos de Andorra

mediante una única cuenta, una única tarjeta y unos instrumentos de pago con idénticas características, realizar pagos a cualquiera de los países incluidos en la zona SEPA, con el beneficio que las transferencias bancarias entre cuentas de los países del SEPA serán instantáneas y tendrán un coste mínimo.

Convertirse en un país de la zona SEPA supondrá para Andorra un paso más hacia una mayor integración económica y monetaria, al tiempo que permitirá crear un escenario dinámico e innovador del que sacarán provecho tanto los consumidores como las empresas. Es decir, un espacio único europeo de pagos en euros en el que todos los medios de pago estarán armonizados mediante el uso de tres instrumentos básicos: las transferencias, los adeudos domiciliados y las tarjetas de pago.

¿En qué punto se encuentra Andorra en la regulación de los servicios de pago y el dinero electrónico?

Este mes de julio el Consejo de Ministros ha aprobado el Proyecto de ley que modifica la Ley de los servicios de pago y dinero electrónico. Este texto tiene por objetivo incorporar la Directiva europea 2015/2366 “PSD2” para reforzar la seguridad contra fraudes y promover la innovación en este ámbito. En la comparecencia semanal del 11 de julio del ministro portavoz y a la vez titular de Finanzas, Jordi Cinca explicó que con esta novedad legislativa se consolida la homologación internacional en materia de servicios de pago lo que supondrá un incremento del atractivo del Principado para las inversiones extranjeras. El texto está actualmente en trámite parlamentario y, por tanto, en las próximas semanas los diferentes grupos parlamentarios podrán introducir las enmiendas que consideren oportunas, de tal manera que se pueda debatir el texto en sede parlamentaria para su aprobación.

Las novedades más relevantes de la modificación consisten en una nueva reserva de actividad para la prestación de dos nuevos servicios de pago: los servicios de iniciación de pagos y los servicios de información de cuentas; la incorporación de nuevos actores diferentes a los tradicionales que presten servicios de pagos, y el establecimiento de un régimen más protector de los derechos de los usuarios de los servicios de pago.

El Principado de Andorra se encuentra en pleno proceso de regulación financiera en un ámbito innovador, cambiante y aún poco desarrollado, y lo hace atendiendo a su voluntad de integración europea, de acuerdo con las obligaciones contraídas raíz del Acuerdo Monetario con la UE. Esto, sin embargo, lejos de ser un obstáculo, debe suponer una oportunidad a aprovechar por los distintos operadores económicos.

Web

Inicio

¿Qué expresa el balance de mi Sociedad?

Análisis de masas patrimoniales

Xavier Puiggrós

Economista

Departamento de Advisory

Una de las principales herramientas para analizar el estado de salud de cualquier tipo de empresa es el análisis de masas patrimoniales. Las masas patrimoniales son conjuntos de elementos con características comunes que forman parte del balance. Se distingue entre:

→ Activo:

- **Activo no corriente o inmovilizado:** Bienes y derechos que tienen un período de permanencia en la empresa superior al año (largo plazo). Distinguimos entre Inmovilizado material, intangible y financiero.
- **Activo corriente o circulante:** Bienes y derechos que tienen un período de permanencia en la empresa inferior al año (corto plazo); tienen un alto nivel de rotación. Distinguimos entre existencias, realizable y disponible.

→ Pasivo:

Deudas y obligaciones entendidas como fuente de financiación que obtiene la empresa por parte de agentes externos. Según el plazo de devolución, distinguimos entre pasivo corriente (devolución en menos de un año) y no corriente (devolución en más de un año).

→ Patrimonio neto:

Se trata de financiación obtenida por la empresa desde sus propios recursos. Distinguimos entre fondos propios, ajustes por cambios de valor y subvenciones y donaciones

En este sentido, el valor de los bienes y derechos poseídos por la empresa debe coincidir con el importe total de la financiación, lo que se expresa con la siguiente ecuación:

$$\text{Activo} = \text{Pasivo} + \text{Neto}$$

El análisis de masas patrimoniales consiste en evaluar la salud de la empresa mediante el análisis de la proporción en la que cada masa patrimonial forma parte del balance de situación. Asimismo, el equilibrio financiero está relacionado con las adecuadas proporciones que deben existir entre las distintas fuentes de financiación que una empresa tiene a su disposición.

Se logrará el equilibrio financiero cuando exista una correlación entre la estructura económica de la empresa y su estructura financiera. Así, se considera que una empresa está en equilibrio financiero cuando los recursos permanentes (patrimonio neto y pasivo no corriente) financian sus activos no corrientes y parte del activo corriente. Se trata de empresas que no tienen problemas financieros y disponen de un alto nivel de rentabilidad:

ACTIVO CORRIENTE	PASIVO CORRIENTE
ACTIVO NO CORRIENTE	PATRIMONIO NETO + PASIVO NO CORRIENTE

En otras palabras, los pasivos no corrientes más el patrimonio neto deben ser superiores al Activo No corriente o inversiones permanentes. Dado que los capitales inmovilizados en Activo No corriente o inversiones permanentes tardarán varios años en volver a ser dinero líquido, deben proceder de fuentes de financiación que cedan la disponibilidad de estos capitales a la empresa durante un período de tiempo también largo.

En la práctica, para garantizar el equilibrio financiero es necesario que el patrimonio neto más el pasivo no corriente

superen las inversiones permanentes o Activo No corriente, y que esta excedencia sea lo suficientemente elevada para poder constituir un margen de seguridad o fondo de maniobra ante situaciones que se suelen presentar en todas las empresas, por motivos normales o anormales.

Atendiendo a la proporción de cada una de las masas patrimoniales, podemos establecer tres postulados en relación con el equilibrio financiero de la empresa:

→ Si el patrimonio neto más el pasivo no corriente es inferior al valor del activo no corriente, los primeros no podrán financiar íntegramente a las segundas por lo que tampoco los pasivos no corrientes podrán cubrir la parte de reservas y créditos que no se convertirán nunca en dinero líquido. Son el esquema que siguen las empresas que tienen o tendrán suspensión de pagos.

ACTIVO CORRIENTE	PASIVO CORRIENTE
ACTIVO NO CORRIENTE	PATRIMONIO NETO Y PASIVO NO CORRIENTE

→ Si el patrimonio neto más el pasivo no corriente es igual al valor del activo no corriente o inversiones permanentes, los primeros son capaces de financiar íntegramente a las segundas. Pero no serán suficientes para cubrir también la parte de las reservas de existencias y los créditos que nunca se convertirán en dinero líquido.

ACTIVO CORRIENTE	PASIVO CORRIENTE
ACTIVO NO CORRIENTE	PATRIMONIO NETO Y PASIVO NO CORRIENTE

→ Si el patrimonio neto más el pasivo no corriente es al superior al valor del activo no corriente o inversiones permanentes, la empresa podrá contar con un excedente que, según su importancia, cubrirá total o parcialmente las reservas de existencias y los créditos que no se convertirán nunca en dinero líquido.

ACTIVO CORRIENTE	PASIVO CORRIENTE
ACTIVO NO CORRIENTE	PATRIMONIO NETO Y PASIVO NO CORRIENTE

Este excedente se denomina Fondo de rotación o Fondo de maniobra y puede presentarse en una cantidad adecuada o en exceso. Si tuviésemos un exceso de fondo de maniobra, no tendríamos problemas financieros pero no tendríamos altos índices de rentabilidad y, en ocasiones incluso tendríamos recursos ociosos.

No debemos olvidar que una de las principales causas de mortalidad de una empresa se encuentra en la escasez de líquido disponible para hacer frente a los pagos (especialmente a los pagos a corto plazo). Por ello, es imprescindible realizar este tipo de análisis para determinar la salud de nuestra organización y prever posibles problemas económicos.

Eso sí, con un análisis de masas patrimoniales no es suficiente. En el momento en el que detectes que se alarga un período de escasa liquidez, no lo dejes pasar y actúa. El futuro de tu empresa está en juego.

